

дѣтъ наедно ꙗко да го съжлалѣтъ и да го
12 утѣшатъ. И като подигнѣхъ очи-тъ си
отъ далечъ и го не познахъ, възвысихъ
гласъ та плакахъ; и раздра всякой дре-
хъ-тъ си, и ѱхверлихъ пѣрьстѣ на главы-
13 тъ си къмъ небе-то. И сѣдѣхъ съ него на
пѣрьстѣ-тъ ѱседмъ дни и седмъ нощи, и
никой не говори думъ нему, защото виж-
дахъ че болка-та му бѣше много голѣма.

ГЛАВА 3.

1 Слѣдъ това отвори Іовъ уста-та си, та
2 проклѣ день-тъ си. И говори Іовъ и рече:
3 Да ꙗкогине день-тъ въ който ся родихъ,
И нощъ-та въ който рекохъ: Родѣ ся
мѣжко.
4 Да бже тѣмнина онзи день:
Богъ да го не потрѣси отъ горѣ,
И да не изгрѣ на него видѣлина.
5 Тѣмнина и ѱсмертна сѣнка да го обла-
даѣтъ:
Мракъ да сѣди на него:
Мрачность-та на день-тъ да го направи
ужасень.
6 Тѣмнина да обладае онѣзи нощъ:
Да ся не събере съ дни-тъ на годинъ-тъхъ:
Да не влѣзе въ число-то на мѣсецы-тъхъ.
7 Ето, пуста да остане оная нощъ:
Гласъ радостенъ да не дойде върху неѣхъ.
8 Да ѣхъ проклѣнѣтъ тѣзи които кѣлнѣтъ
дни-тъ,
Тѣзи които сѣхъ ѱготови да дигнѣтъ Ле-
віаана.
9 Да помрачѣѣтъ звѣзды-тъ на вечеръ-тъ ѣ:
Да чага видѣло, и да нѣма:
И да не види пѣрвы-тъ лучы на зоръ-тъхъ:
10 Защото не затвори двѣри-тъ на майчинъ-
тъ ми утробъ,
И не скры сѣкрѣбъ-тъхъ отъ очи-тъ ми.
11 ѱЗащо не умрѣхъ отъ рожденіе-то?
И не издѣхнѣхъ щомъ излѣзохъ изъ
утробъ-тъхъ?
12 ѱЗащо мя пріѣхъ колѣнѣ-тъхъ?
Или защо съсѣци-тъхъ, за да ссучъ?
13 Защото сега щѣхъ да лѣжъ и да почи-
вамъ; щѣхъ да спѣхъ;
Тогазъ щѣхъ да съмъ въ упокоеніе,
14 Наедно съ царіе и съвѣтници земны,
ѱКои-то ся градятъ запустѣни:
15 Или съ князове които имахъ злато,
Кои-то бѣхъ напълнили домовѣ-тъхъ си съсѣ
сребро:
16 Или ѱкато извергъ, скрытъ, не щѣше да
мя има,
Както младенци които видѣло не сѣхъ ви-
дѣли.

ѿ Гл. 42; 11. Рим. 12; 15.
ѿ Неем. 9; 1. Псал. 2; 10. Іоз.
27; 30.

ѿ Быт. 50; 10.

ѿ Гл. 10; 18, 19. Іер. 15; 10.
20; 14.

ѿ Гл. 10; 21, 22. 16; 16. 28;

3. Псал. 23; 4. 44; 19. 107;
10, 14. Іер. 13; 16. Амос.
5; 8.

ѿ Іер. 9; 17, 18.

ѿ Гл. 10; 18.

ѿ Быт. 30; 3. Нса. 66; 12.

ѿ Гл. 15; 28.

ѿ Псал. 58; 8.

17 Тамъ нечестиви-тъхъ прѣставатъ да смуща-
вать,

И тамъ утрудени-тъхъ ся упокоявать.

18 Наедно ся упокоявать и плѣнени-тъхъ:

ѱНе чуѣтъ гласъ насилническъ.

19 Тамъ сѣхъ малѣкъ и голѣмъ;

И рабъ-тъхъ е свободенъ отъ господаря си.

20 ѱЗащо ся даде видѣло на злощастный-тъхъ,

И животь ѣна огорченый-тъхъ въ душъ-тъхъ,

21 Които ѱжелаѣтъ смъртъ-тъхъ, и нѣма ѣхъ,

Ако и да ископаѣтъ за неѣхъ ѱповече отъ
колкото за скрыты сѣкровища,

22 Които ся много радувать, и веселятъ,

Когато намѣрятъ гробъ-тъхъ?

23 Защо ся е дадо видѣло на челоуѣка, ко-

мучо пакъ-тъхъ е скрытъ,

И ѱкогого Богъ е затворилъ?

24 Защото прѣди ястїе-то ми дохожда сте-
наніе-то ми,

И рыканія-та ми ся изливать като вода.

25 Защото онова отъ което ся боехъ, случи
ми ся,

И онова отъ което треперяхъ дойде въръхъ
мене.

26 Нѣмамъ миръ, нито упокоеніе, нито ти-
шинъ;

И смущеніе мя напади.

ГЛАВА 4.

1 Тогазъ Елифазъ ѱеманецъ-тъхъ отговори,
и рече:

2 Ако наченемъ да ти говоримъ, ще ти
дотегне ли?

Но кой може ся удържа да не говори?

3 Ето, ты си научилъ мнозина,

И ѱнеможны рѣцѣ си укрѣпилъ.

4 Твои-тъхъ думы сѣхъ заячили онѣзи които ся
колебалихъ,

И ѱколѣна ослабилихъ си укрѣпилъ.

5 А сега дойде това на тебе и ти е дотегнуло:
Докача ты, и смутилъ си ся.

6 ѱСтрахъ-тъхъ ти не е ли ѱтвое-то дѣрзно-
веніе,

И правость-та на пѣтища-та ти твоя-та
надежда?

7 Я си напомни: ѱкой неповиненъ е погы-
нѣлъ?

И дѣхъ сѣхъ были истрѣбени прави-тъхъ?

8 Както съмъ азъ видѣлъ, ѱкои-то орѣтъ
беззаконіе,

И сѣятъ нечестіе, тѣхъ и жьнѣтъ.

9 Истрѣбувать ся отъ духаніе-то на Бога,
И отъ дыханіе-то на издрѣ-тъхъ му погы-
нѣвать.

10 Рыканіе-то на лѣвъ-тъхъ, и гласъ-тъхъ на ры-
катель лѣвъ ѱгаснѣхъ,

ѿ Гл. 39; 7.

ѿ Іер. 20; 18.

ѿ 1 Цар. 1; 10. 4 Цар. 4; 27.

ѿ Прит. 31; 6.

ѿ Откр. 9; 6.

ѿ Прит. 2; 4.

ѿ Гл. 19; 8. Псал. 3; 7.

ѿ Нса. 35; 3.

ѿ Нса. 35; 3.

ѿ Гл. 1; 1.

ѿ Прит. 3; 26.

ѿ Псал. 37; 25.

ѿ Псал. 7; 14. Прит. 22; 8.

ѿ Осѣя 10; 13. Гал. 6; 7, 8.